

Carta al president del Govern espanyol i a la ministra de Foment davant la inauguració de l'estació del TAV a Girona.

Opinió | 02-03-2013 | 10:11

Us reproduïx la carta pública que he adreçat a Mariano Rajoy i Ana Pastor amb motiu de la inauguració de l'estació del TAV a la nostra ciutat. L'han publicada els dos diaris que s'editen a Girona.

Benvolguts Sr Mariano Rajoy i Sra Ana Pastor,

La rigidesa protocol·lària no preveia que l'alcalde de Girona intervingués avui en l'acte d'inauguració de la nova estació del Tren d'Alta Velocitat. Però s'ha canviat el costum i tindrè ocasió d'adreçar-me a vostres durant uns pocs minuts, cosa que els agraeixo. Malgrat que ho comprimiré en l'espai de temps de què disposaré, no seran suficients per explicar-los el que els vull dir, i per això confio que aquestes ratlles serviran perquè tinguin una opinió més precisa de com la ciutat contempla aquest esdeveniment.

He de dir que l'entrada en servei de la nova línia d'alta velocitat, que finalment connecta Girona amb la resta de ciutats del nostre entorn i ens obre un pas ràpid cap a Europa, és una notícia molt positiva, que saludo amb alegria perquè representarà un impuls llargament esperat. També és una bona notícia l'aplicació d'unes tarifes adequades, que apropiaran més als usuaris un mitjà de transport cridat a coliderar la mobilitat del nostre temps.

És cert, tanmateix, que arriba molt tard. En la inauguració de l'estació de Lleida el 10 d'octubre de 2003, l'aleshores president de la Generalitat, Sr. Jordi Pujol, recordava que el TAV arribava amb disset anys de retard. A Girona hi arriba més de nou anys després, és a dir que el retard ultrapassa els 26 anys. Som la darrera de les capitals a tenir una connexió a la xarxa d'alta velocitat quan, només de mirar el mapa, això ja es fa difícil d'explicar per raons ferroviàries.

És per això i per raons que explicaré més avall que no puc saludar aquesta bona notícia amb l'eufòria i l'entusiasme que suggeririen la inversió i el desplegament de mitjans que l'han feta possible.

Tanmateix no sempre ha estat així. Girona és una ciutat que, amb la seva discreció característica i

quan ha tingut la capacitat de prendre decisions per ella mateixa, ha estat sempre a l'avantguarda de les innovacions determinants per al progrés.

Ja al segle XV, Girona va ser la porta d'entrada a la península del coneixement mèdic més avançat gràcies al llegat del gironí Joan Bruguera, que va iniciar una privilegiada relació de la nostra ciutat amb la Universitat de Montpeller, centre del coneixement mèdic d'aleshores, vincle que encara avui roman vigent i en actiu.

El dia de Sant Esteve passat va fer exactament 135 anys que s'establia entre Girona i Barcelona la primera comunicació telefònica interurbana de la península ibèrica, gràcies a l'insigne enginyer gironí Narcís Xifra, aprofitant justament la línia de telègraf del ferrocarril que unia les dues ciutats.

I encara de la mà de Narcís Xifra i d'altres persones, Girona va esdevenir a finals del segle XIX el centre indiscutible de la tecnologia elèctrica, gràcies a la qual cosa la ciutat es va situar, com va recordar el 1976 l'aleshores historiador i després alcalde Joaquim Nadal, ?a l'avançada de les ciutats del món en l'ús de la llum elèctrica per a l'enllumenat públic. I si no fou la primera de Catalunya a enllumenar un carrer, sí que fou la primera ciutat espanyola a fer una instal·lació global d'enllumenat elèctric dels seus carrers mitjançant la instal·lació de làmpares d'incandescència nodrides per corrent altern?.

Podria continuar. Podria enllaçar-ho, per exemple, amb el Cellar de Can Roca i la seva destacadíssima posició en la gastronomia mundial. Tot això és només una demostració de la nostra voluntat de progressar, de prendre com a propis els grans avenços tecnològics, de ser pioners i de ser creatius. De demostrar que la nostra vocació de modernitat és contraposada a la lentitud exasperant amb què ha arribat el tren de gran velocitat a la nostra ciutat, el cor de la qual fa segles que bateja al ritme del cor d'Europa.

Tot això ho vam fer des d'aquí, sense que en depengués la decisió de cap govern estatal. Vam merèixer l'avantguarda per mèrits i esforços propis, no pas com a resultat d'una planificació exterior que mai hauria prioritzat, com s'ha demostrat en les dècades posteriors, les nostres terres. Quan ens han planificat des del Govern espanyol, com en l'ocasió que ens ocupa avui, ens han situat a la cua.

L'acte d'avui no ha d'amagar els patiments soferts fins ara i els que encara caldrà suportar. Ni pot amagar el més flagrant dels incompliments: el soterrament del tren convencional i la rearticulació de la ciutat a partir de la desaparició del viaducte que es va inaugurar aquest estiu farà 40 anys.

Tenim assumptes pendents. Embarcar la ciutat en un gran projecte ferroviari per, després, deixar-lo a mig fer és un assumpte greu, molt seriós, que demana parlar-ne amb deteniment. Hem de parlar del patiment durant quatre llargs anys de la gent directament afectada i del de la ciutat en el seu conjunt, ara també perquè no es complirà amb allò promès i projectat. N'hem de parlar perquè això s'ha de rescabalar degudament, de tal manera que les pèrdues es compensin i que es reinverteixi en la reactivació sòcio-econòmica dels sectors perjudicats. Hem de concretar els compromisos ja parlats i establerts per a la desaparició de l'estació provisional, i calen compromisos en la reordenació de tot el sector, més enllà de les inicials i avui poc presentables expectatives urbanístiques. Per no dir que s'han d'aclarir les inquietants llacunes en matèria de seguretat que hem descobert aquests darrers dies.

Girona no es mereix que a partir de demà el Govern espanyol pensi que ja ha complert fent circular i aturar els AVE i més endavant els TGV. El seu compromís no ha d'acabar aquí.

Deixar-ho a mitges i sense cap compensació ?sisplau, no ens diguin que la compensació és l'estació? seria una actitud impròpia d'algué que es consideri responsable i seriós. I sobretot seria una ofensa innoble a tanta gent que avui no pot compartir l'alegria d'una inauguració que jutgen, amb raó, que no és seva.

No vegin en aquestes reclamacions cap altre interès que el de deixar-los clar que la nostra manca d'entusiasme no és, ben al contrari, manca d'interès amb el projecte ferroviari sinó una més que justificada fatiga. I no és, com ja es deuen haver imaginat, cap reticència ferroviària. De fet, el tren i Girona han tingut sempre una relació molt especial.

Els trens ens agraden, i és viva la memòria de la ciutat com a centre neuràlgic d'una xarxa de ferrocarrils que ens vinculava als nuclis de desenvolupament econòmic de les nostres comarques com Olot, Palamós, Sant Feliu de Guíxols i Banyoles, a més lògicament de Figueres i Blanes. Ens agraden tant que el passat mes de setembre els Ajuntaments de Girona i Figueres en vam llogar dos per facilitar la mobilitat dels nostres ciutadans a la festa nacional del dia onze a Barcelona. Uns trens que, gestionats per nosaltres, van arribar puntuals, van oferir un preu de bitllet sensiblement més econòmic que la tarifa comercial, i van generar un benefici de gairebé 2.500 euros que van ser donats al Banc dels Aliments de les comarques gironines.

Però d'això, com ja deuen estar al cas, en parlarem la setmana entrant.

Fuente: GN

Autor: Carles Puigdemont